

מקאן לנירירק ובחזרה

ומהליווד ללונדון

קולגה עם פיסלון

● איתן גרין התבשר על הקרנת סרטו עד סוף הלילה בפסטיבל קאן, בחודש הבא, במסגרת הבימה מבט מסויים, שבה מוצגים סרטים בעלי גוון איכותי מיוחד. הוא פנה למנהל הפסטיבל וקיבל ממנו אישור מיוחד להקרין את הסרט פעם אחת לפני הקרנת הבכורה שלו בקאן — במסגרת השבוע הישראלי שיי ערך בנירירק, בקולנוע קארנגי הול. זו גם תהיה פגישתו הראשונה של גרין עם ארצות-הברית והעימות הראשון של סרטו עם קהל כלשהו.

השבוע הוא אירוע לאחזרות, הבא אחרי שבועות רומים, צרפתי ויווני, הכוללים מיכר סרטים מיקרי למרי, לעומת הצרפתים, שהציגו סלט ניסואי של תקופות וסיגנונות, והיוונים, שהלכו על בטוח ובחרו את הסרטים המיסחריים ביותר של תנוכתם — יקרינו הישראליים, בהנהלתו של מאיר (כוורת) פניגשטיין, כמה מהסרטים שנעשו בארץ בשנה האחרונה; עתליה, אדמה בוערת, קוקו בן 19, מאחורי הסורגים, ועם ותהילה וכמו כן גם חמסין וכביש ללא מוצא. אבל ההפתעה האמיתית היא הקרנת סרטו הישראלי "הד רש" של אוטו פרמינגר — אקסודוס!

● ארתור כהן, המפיק השווייצר הכמעט ישראלי, שכמעט השמיט מידיו, לטובת ישראל, את האוסקר, אילמלא זכה בו בעצמו עבור צעדים מסוכנים, בעזרת ישראלי-מחצה אחר שביים אותו, ריצ'ארד דמבו, הודיע על סרטו הבא, זהו עיבוד של ספר ידוע, שאת זכויותיו רכש לפני שנים רבות, מדובר בבני האלמוות המטופשים של פול גאליקו (1953), כהן מתכוון לצלם בישראל וברומא, ואולי אף במצרים. הסיפור נסב על אמריקאית עשירה שאינה רוצה למות כשהאלוהים גוזר עליה זאת, כי אם במעד שאותו תקבע לעצמה. היא נוסעת למיורח התיכון בחיפוש אחרי פרייהיים ה"נ"י, שכנראה איפשר לאדם הקרמון חיים עד 900 שנה.

● איגור המפיקים האמריקאי מינה ועדה מיוחדת לבדוק את אחוז הצפייה הנמוך ביותר, שציין השנה את האוסקר מכל קודמיו. אחת הטענות המגוחכות ביר תר שהושמעו עליידי לארי גלבארט, מאדריכלי טקס חלוקת הפרס, כדי לתרץ את חוסר-העניין של צופי הטלוויזיה בדור אוסקר המובהב, היתה: "הקהל פשוט לא מכיר את המועמדים, עם כל הכבוד למאמרי אברהם ולהייג'ס' נגור (שני הזוכים באוסקרים לשחקנים) הם אינם ראויים הופמן ורוברט ורפורד".

● פגי אשקרופט, שאומנם איננה אליזבט טיילור, ולא הגיעה לטקס מחמת הצטננות, קיבלה את האוסקר שלה בארוחת-צהריים חגיגית קרוב לבית, בלונדון, מידיו של ריצ'ארד (נגדו) אטנבורג, שהצהיר כי "היא ללא ספק הדוגלה שבשחקניות החיות עדיין". אשקרופט השיבה בנאוסיחורה נרגש לאנג'לה לאנדסבורי, הקולגה שנטלה בשמה את הפיסלון.

● למילוש פורמן לא יישאר השנה הרבה זמן לעבור: הוא יהיה כוכב-תורן של צוותי השופטים בפסטיבלים הגדולים העתידיים להתרחש בקרוב — הוא יהיה נשיא חבר-השופטים בפסטיבל קאן (2008 במאי) ומקאן יקפוז פורמן לטוקיו, שם יישב שוב בחבר-השופטים של פסטיבל טוקיו הראשון.

המיסגרת המרתקת שלו ביותר: 16 בימים צעירים מתחרים על פרס של מיליון וחצי דולר.

העולם הזה 2486

בסיס צבאי תמורת ישבן

נערת הפרוטוקול (רביחן, תל-אביב, ארצות-הברית) — קשה להחליט אם קומדיית-מוסר זו באה ללעוג למיסד הפוליטי הרקוב באמריקה, או להסביר שלמרות המיסד הזה, ההיגיון הבריא וההגינות הטיבעית של צאצאי ג'ורג' וושינגטון עתידים להציל את הדמוקרטיה. גיבורת הסרט היא נערת-בארים, המצילה את חייו של נסיד סעודי המבקר בוואשינגטון, כשהיא מפילה את המתנקש בו ותוך כדי כך חוטפת כדור בישבן. פגיעה אצילה זו מזכה אותה לא רק בהכרת התודה הניצחית של משרד-החוץ, שניצל מפלוגר בינלאומי, אלא גם באהבתו של השייח' המוכן להעניק לאמריקה בסיס צבאי בארצו, בתמורה לבלונדית הסהרורית והחמודה, שתימסר לידיו כדי לגוון את הרמנו. מכאן נוצרת סידרה של סיבוכים, כי הרי אי-אפשר לדרוש בפרהסיה מגיבורה לאומית שתמסור את גופה, ולא חשוב מה מצבו, לידי הברבארים, כי כל אמצעי-התיקשות יעשו מזה חגיגה, תחת זאת, מציעים לה תפקיד חשוב במדור הפרוטוקול של משרד-החוץ, שולחים אותה למלא כל מיני משימות, שבהן היא מצליחה להביך את מנהליה, עד שורשי שיערותיהם. כל הקומדיה הזאת מוגשת בחביבות ארסית, בעיקר הודות לדיאלוגים של באק הנרי ולהופעה של גולדי הון בתפקיד הראשי, אלא שהסאטירה, גם אם אינה מקורית ביותר, המשעשעת בחלק הראשון של הסרט, הופכת בהדרגה

גרין אישור

רומן-משרתות למבוגרים

להתאהב (שחקן תל-אביב, ארצות-הברית) — רוברט דה נירו, מהנדס בניין, מתאהב במריל סטריי, עקרת-בית בעלת נטיות אמנותיות, שניהם נשואים, כל אחד לבן-זוג אחר, שניהם בורגנים מיושבים בדעתם, שאינם מחפשים להם הרפתקת-קיץ קלילה, אבל אין מה לעשות — האהבה חזקה מכל המוסכמות. בכך מסתכם, בעצם, כל הסרט האחרון של הבימאי אולו גרוסבארד, ואין לסיפור, הנפרש על פני כשעתיים, הרבה מה להוסיף, השניים מכירים זה את זה באקראי, בתוך הרכבת המובילה אותם משכונת-המגורים לנירירק, השיגרה הקבועה של חיי המעמד הבינוני נכמית על שניהם, אין בחייהם שום דבר יוצא-דופן או מיוחד, וזה צריך להיות סיפור-אהבה אמיתי, ישר מן החיים. אלא פרשנות לחיים, זה חסר כאן, גרוסבארד החליט, כנראה, שהוא רוצה לעשות רומן משרתות למבוגרים; סיפור אהבה כזה שלא יתפשר עם ראוותנות הוליוודית ולא יעזר בסצינות דרמטיות גדולות, כל הכבוד לו, אבל שלא יתפלא אם רבים ייצאו מן הקולנוע וישאלו בתמיהה: אז מה? זה קורה כל יום. למען האמת, מה שמציל בכל זאת את גרוסבארד, זה דווקא

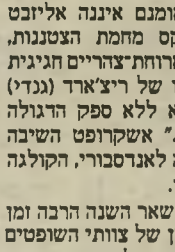
דמבו חצי-ישראלי

נגור מגוחך

מכוער יותר מאיש הפיל

חולית (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית/מכסיקו) — המיפלצת החדשה הזאת של דינו דה-לורנטיס, מפיק הרואה את הכל דרך זכוכית מגדלת, הופכת את סיפורו המפורסם של פראנק הרברט, כמעט תנ"ך של סחדי המדע הבדיוני, לקאריקטורה ציבועית בלתי-מובנת. למרות אקדמה ודיבריי-קריינות לכל אורך הסרט, קשה מאוד לפענח את הזהות של הפלגים הלוחמים ביניהם על השליטה בכוכב שבו נמצא חומר-גלס חיוני למסעות בחלל, אפשר רק להניח, שהמדובר שוב במילחמת בני-אור בבני-חושך, כאשר בני-האור הם היפים, הסימפאטיים, הלבושים כמו אצילים מחצר המלך פראנצ'יוף, ואילו בני-החושך הם המגעילים, המפלצים, המעוותים. מובן שיש כאן שאריות של המיתולוגיה המיזרחית, אשר סיפקה חומר-גלס להרברט — ולוא רק בשמות של הגיבורים (אריצול, פול מאהדיב וכולי), יש תערובת מוזרה ביותר של עיצוב עתידי, המעורב בבארוק, בעולם עתיק ובסתם קיטש ניצחי, סמלים פאליים מפוזרים לכל אורך הדרך, אם כי אין בסרט שום פרט מיני העשוי להביך אפילו טינוק בן יומו. לעומת זאת האכזריות חוגגת והמיפלצות שולטות בכיפה, כאשר בראשן יש אחת בצורת זרע וברי, היוקרת אש מן הפתח האחורי, והיא שטה בתוך מיכל נוזלי הדומה לאקוואריום.

קנת מק-מילן וברד דורף: מיתולוגיה

כמו כן, יש בסרט הרבה מאוד כוכבים מכל הסוגים ומכל המינים, ולעתים מתחשק לשאול שחקן כמו חוזה פרה, או שחקנית כמו שון פיליפס, על מה הם חושבים כאשר הם פולטים מפהם כל מיני שורות נבובות וחסרות-משמעות. הבימאי דייוויד לינץ' הצליח, בסרטו הקודם איש הפיל להפיק נשמה אנושית באדם דמוי מיפלצת, כאן, הוא מצליח, באותה המידה, לעשות את ההיפך.

ריצ'ארד רומנוס וגולדי הון: נאום לאומני

להטפת-מוסר מן הנוסח של סירטי קאפרה בשנות ה-30, לקראת הסוף זוכה הגברת השלומיאנית, שכישריה האינטלקטואליים מפוקפקים למדי, להשמיע נאום לאומני חוצב להבות על גדולתה של האומה האמריקאית, אם הגברת הון, שותפה להפקה, סבורה שהיא תרמה כאן משהו לתיפארת הרוח של מולדתה, מוטב שתגייס חזרה לצבא, שם, כטוראית בנג'מין, הצליחה יותר.

רוברט דה-נירו: מישחק מופלא

הזהר ההוליוודי — או, ליתר דיוק, המישחק המופלא של שניים מן הכוכבים הגדולים ביותר של הקולנוע האמריקאי, דה נירו וסטריי הם אכן שחקנים בלתי-רגילים, שנדמה כאילו אינם מסוגלים לחטוא כמלוא הנימה לתפקידים שהם מגלמים. עוד יותר מזה: נדמה שבכל פעם שהם מופיעים על הבד, נעלמת האישיות הפרטית שלהם לחלוטין, כדי שדמויות חדשות ומושלמות יתפסו את מקומם.

קנת מק-מילן וברד דורף: מיתולוגיה

כמו כן, יש בסרט הרבה מאוד כוכבים מכל הסוגים ומכל המינים, ולעתים מתחשק לשאול שחקן כמו חוזה פרה, או שחקנית כמו שון פיליפס, על מה הם חושבים כאשר הם פולטים מפהם כל מיני שורות נבובות וחסרות-משמעות. הבימאי דייוויד לינץ' הצליח, בסרטו הקודם איש הפיל להפיק נשמה אנושית באדם דמוי מיפלצת, כאן, הוא מצליח, באותה המידה, לעשות את ההיפך.